

Lần đầu tiên

Nàng ngồi xuống bên người bạn-cây piano hàng second-hand nàng tự tặng cho mình như 1 món đồ xa xỉ sau chuỗi những ngày tháng lẫn lộn với bản báo cáo về kế hoạch đầu tư tài chính cho tổng công ty. Nàng mở hộp đàn Những ngón tay lướt nhẹ. Nàng thích bản đó, bản nhạc trong bộ phim Hàn Quốc nàng xem “đã lâu, bản ấy của anh diễn viên nàng yêu đã chơi bên cạnh cô bạn gái trong 1 căn phòng rất rộng với khung cửa sổ có chiếc rèm lớn màu nắng được ôm ấp bởi ánh sáng chiếu mờ lớp bụi thời gian. Nàng nhớ như in shot hình đó, nét mặt đó của anh và giai điệu của bản nhạc anh gọi là The First Time, lần đầu tiên. Và chỉ trong những khoảnh khắc nổi nhớ của nàng cần thay một lớp gói ghém mới, nàng lại vô thức gọi tên những nét giai điệu đó trên những phím dương cầm vụng về...

1 ngày giao mùa. Hạ khép cửa rừng rừng. Thu mở cửa bước vào khe khẽ.

Nàng là cô gái đến từ tỉnh lẻ. Sinh ra trong gia đình nghèo nghèo, khi mà bố mẹ nàng đều là những tri thức chân chính của một thời xếp hàng ăn gạo số. Nàng vì thế từ dáng dấp, điệu cười, đến trí tuệ đều thừa hưởng từ bố mẹ, ý nhị, tinh tế, và ngay thẳng trong tâm. Một cách gia giáo và cổ điển với những định hướng đường đi vạch sẵn cho cả công việc lẫn tình yêu, mặc dù tuổi thơ của nàng dịu dàng bước cùng ánh trăng, ánh sao và mặt trời vằng vặc trên mặt ao, trên thảm vườn và trong khu rừng cũ kỹ của nhà bà nội.

Tuổi nàng đứng chữ Bính. Người ta bảo Bính hợp Tân, tò mò và thích cái mới. Mặc định đời mình ham hố những điều lạ lẫm và mới mẻ, nàng mãi miết kiếm tìm. Ngày bé, nàng tìm con cua màu gạch trong cả giỏ những con màu xám mỗi buổi trưa trốn bà ra đồng cũng lũ bạn. Tìm con gà mái chân đen trong khi gà nhà bà toàn những con chân vàng óng. Tìm những chiếc lá mua, lá sim sinh đôi giữa vụn vụn chiếc lá đơn trong khu rừng sau nhà ông bà nàng.

Lớn lên, ra phố, nàng tìm chàng trai có chiếc quần màu trắng ở khu tập thể của nhà máy xi măng gần khu tập thể nhà nàng. Nàng tìm thấy con người khác của mình trong văn chương, trong những bản nhạc ngoại nàng không hiểu lời, bên trong một đứa con gái được đánh giá là sắc sảo với những con số, quen với tính biến thiên, ánh xạ và các tam giác, tứ giác. Mặc cho tuổi thơ

có lúc gắn bó với các trò con trai tung trời tung đất, nàng bị các bản nhạc trong cái đĩa to gần bằng mâm và những cuốn sách dày cộm để trên cái giá sách thô ráp đã hoen màu của ông cụ hàng xóm quyến rũ nàng. Nàng để mình lạc vào một thế giới khác, thế giới cho phép nàng tưởng tượng và yêu thương say đắm. Nàng biết, từ khi nào không rõ nữa, rằng nàng sẽ bỏ qua những điều hiển nhiên đúng để tin vào những điều chỉ nàng cho là đúng.

Nàng đẹp lạ. Một vẻ đẹp ngây thơ đến độ người ta không tin có ngày nàng sẽ trưởng thành. Một vẻ đẹp toát ra từ ánh mắt lúc nào cũng như đang thắc mắc điều gì đó hay nhìn về xa xăm từ cửa sổ căn phòng, từ nụ cười dịu dàng và bình yên mỗi lúc nàng lặng ngắm lọ hoa phi yến cạnh chiếc xích đu nàng hay nằm, từ giọng nói trong veo như sương sớm, và những cái lắc lắc vai, đu đưa đầu nhẹ nhẹ khi nàng chìm trong những thanh âm của những bản nhạc nàng yêu.

Nàng đã đẹp như thế ngay từ ngày gặp anh, ngày nàng 19 và anh hơn nàng 19. Ngày ấy đã qua 9 năm rồi.

Nàng là con bé sinh viên tài chính giỏi giang chạy theo học làm trợ lý đạo diễn cho vị đạo diễn phim điện ảnh nổi tiếng. Chẳng có gì lạ. Nàng là cô gái đứng chữ Bính. Và hơn nữa sự thu hút của vị đạo diễn đó là quá lớn, nàng không sao cưỡng lại được. Nàng đi theo ông học và trải nghiệm sau những giờ lên lớp. Nàng vẫn tin nàng thích tạo nên những số phận con người theo cách của nàng, vì thế nàng cần bắt đầu từ một công việc như thế, bên cạnh một người thâm thúy và nổi danh như thế. Hồi đó nàng chưa có thể hình dung việc nàng, một cô thanh nữ, đi cùng một người đạo diễn lớn tuổi nổi tiếng, hào hoa và đa tình, có sức khơi gợi sự tò mò và trí tưởng tượng với những người xung quanh nàng đến mức nào. Nàng ôm sự ngưỡng mộ của nàng vào lòng thật chặt, nhắm mắt đi xuyên qua những xì xào và khinh miệt. Đó là sau này khi nàng có độ trải đời hơn chút ít, nàng mới biết gọi tên những cuộc nói chuyện của các bạn sau lưng và cả ánh nhìn của họ đối với nàng hồi đó với nàng rõ ràng như vậy.

Và anh, cũng là người nhìn nàng như thế, nhưng khác là anh nói thẳng, anh gọi nàng và những đứa con gái như nàng là búp bê, những con búp bê hám danh hám lợi, vào buổi trưa ngày hôm đó, ở nơi đó, bên bàn tiệc của vị đạo diễn nàng theo học nghề, cùng những người bạn của ông, trong đó có anh; nơi có những lời tán dương vô vị, những khoe khoang tình trường hợm hĩnh,

những ánh mắt cúi xuống của vài đứa con gái khác đi cùng vài ông khác, nơi lần đầu tiên lòng tự tôn của nàng bị chạm, 1 cú chạm mạnh và vô tình. Có một cái nhìn xoáy sâu vào anh trong gang tấc, một cái nhìn câm lặng.

Anh là người lừng chừng tuổi khi ấy, thông minh, cá tính, phong trần, kiêu ngạo, và ham chơi. Đời anh trải qua những lần được mất, say tỉnh, những cơn mơ và thực tại, mọi ranh giới với anh đều mong manh, yếu ớt. Nàng nghe trong tiếng ghita anh chơi hôm đó những lời giới thiệu về anh của vị đạo diễn. Còn nàng, nàng thấy anh bất an và cô độc. Để rồi, khi anh đệm đàn nàng hát trong khung cảnh của một ngày mây lười rười trốn nhân gian, nàng hát bản nhạc trữ tình không tiết tấu trôi tuột cảm xúc.

Nàng cầm tấm card của anh để trên bàn thờ hững. Nàng đi về. Nàng vẫn theo ông đạo diễn vài tuần sau đó, chỉ lặng lẽ biến mất khi bàn tay ông 1 đêm nọ đặt sang ngực nàng trong chiếc xe ô tô sang trọng khi ấy chỉ có mình nàng và ông. Bàn tay ấy ấm áp, và mạnh mẽ. Nàng biết. Ông còn nói với nàng những lời nghe như trong phim người lớn. Nàng thấy đôi vai mình run nhẹ. Nhưng nàng quay sang nhìn ông. Ánh nhìn mà sau này khi vô tình gặp lại ông nói nó có sức ám ảnh vô thường. Ông thu tay lại. Nàng không hoảng hốt. Nàng như được đánh thức sau một giấc mơ, một cơn mộng mị hơi dài. Tỉnh dậy, và nàng là một người khác. Hóa ra để mà bớt vô tư không quá khó? Hóa ra kẻ chóng già nhất là kẻ đang non nhất. Lần đầu tiên nàng trải qua những cảm giác đó. Lần đầu tiên nàng nhận ra những điều đó.

- Nếu thực sự có cơ duyên là búp bê, một búp bê ham mê thứ gì đó, thì em muốn là búp bê của anh. Nàng bắt đầu sự trả thù lòng tự ái của mình bằng một tin nhắn như thế cho anh vào một ngày đẹp trời.

- Em là ai?

- Là người sắp là búp bê của anh!

- Anh không danh, không lợi.

- Anh nghĩ chỉ có danh và lợi để hám thôi à?

- Tiền anh cũng không có.

- Em hám tình.

Anh im lặng. Nàng cũng im lặng.

- Em đang ở đâu?

- Ở nơi mà anh muốn em ở đó.

Anh nhận ra nàng trong chiếc váy trắng dài quá gối. Nàng vắt nhẹ 1 chiếc khăn màu đỏ trên đôi vai hờ hững của mình. Lớp son màu khăn trên đôi môi nhỏ xinh. Chân nàng sở đôi xăng-đan màu váy. Nàng biết nàng đẹp, đẹp lạ từ ngày ấy, ngày nàng gặp anh, khi nàng 19 và anh hơn nàng 19.

Anh chở nàng trên chiếc xe máy to kèn càng, phóng vun vút trên làn đường cao tốc, tốc bay, khăn bay, váy bay. Anh và nàng bắt đầu cuộc phiêu lưu đầu tiên của nàng.

Anh làm khoa học trong sự tĩnh lặng nhưng lại bắp bênh trong mỗi câu hát bởi cảm xúc trong anh cũng chông chênh và chơi vơi như gió, như mây, như những cuộc chơi quá giới hạn thời trai trẻ của 1 kẻ tài năng và thành công quá sớm. Anh kể về đời anh trong căn phòng cũ kỹ bề bộn của anh, trong tiếng gió rít khi nàng ngồi sau lưng anh ôm chặt trên chiếc xe của anh, trong những hoàng hôn màu xám nhạt khi nàng cùng anh dạo bước bên hồ, trong những bình minh vội vã trên bãi cát bên bờ biển. Anh và nàng đi qua buổi giao mùa của Hạ qua, Thu về như thế.

Nàng im lặng nghe anh, nghe thời gian qua đi, thấy cái ý định trả thù trong nàng tan đi nhẹ nhẹ, vụn vỡ như những ánh nắng chiếu qua đám lá trên sân nhà anh. Trả thù lòng tự ái à? Cái tự ái bị gọi là búp bê, cái tự ái khi niềm tin và sự tôn thờ của đứa con gái mới lớn bị tổn thương nặng nề quá à, mơ mộng và huyền hoặc đời mình. Chẳng phải anh là người đã đánh thức nàng, khiến nàng giật mình chốc lát, nhưng giúp nàng tỉnh cả một quãng đường. Và giờ đây, những khoảnh khắc ngọt dịu khi bên anh khiến nàng lần đầu tiên cảm nhận những giai điệu đê mê và khung hình huyền ảo trong những giai điệu của chiếc cái đĩa nhạc to gần bằng cái mâm và những cuốn tiểu thuyết trên cái giá sách thô ráp thuở nào, thuở nàng chưa là một thiếu nữ.

Nàng yêu!

Lần đầu tiên!

Nàng chỉ biết có thế! Một tình yêu thuần khiết nhẹ nhàng. Một tình yêu như mơ, như bay. Một tình yêu trong veo như giọng nói của nàng, tiếng cười của nàng. Nàng vui những hoài nghi, những hờn giận, những trách móc, những thất vọng của mình sâu trong ký ức, ... để yêu anh, tình yêu đầu tiên của nàng. Khi ấy nàng 19, và anh hơn nàng 19.

Anh kể cho nàng nghe những mối tình của mình. Mối tình của chàng sinh viên khoa Toán thông minh nhất khóa cùng cô bạn xinh đẹp nhất khóa. Anh chở người yêu đầu tiên của mình trên những chiếc xe đầy hoa, chạy dọc những con phố Hà Nội, bốn mùa, xuân xanh, hạ vàng, thu tím và đông xám. Mối tình mà anh bảo có điểm báo của sự dang dở, khi trên chiếc xe đẹp của mình anh muốn chở chị ấy lên hết 1 con dốc dọc triền đồi, nhưng hầu như lần nào cũng thế, cứ còn thiếu 2 vòng xe đạp nữa, anh đã chạm chân mất rồi. Chị ấy và anh xa nhau, rồi anh có vài ba mối tình, chẳng có mối tình nào lâu như thế nữa, nồng nàn như thế nữa, cho dù anh vẫn tin rằng, những người tình của anh đều có được những phút giây tình yêu vĩnh cửu. Nàng lặng ngắm anh những giây phút ấy. Thấy anh vừa giống như chàng trai 20 ngày nào, cháy bỏng và tinh khôi, tiếng đàn và tiếng hát của anh như đang kể nàng nghe câu chuyện của anh! Những hình ảnh theo nàng đến lớp, theo nàng trên những chặng phiêu lưu, theo nàng cả trong giấc ngủ. Trong mơ nàng thấy mình đứng trước anh, như đứng trước một đại dương thăm thẳm, bí ẩn, dữ dội, mênh mông. Phải rồi! Nàng thấy mình bé xiu, mong manh nhưng mà hồi hộp và háo hức.

Nàng vẫn 19 và anh vẫn hơn nàng 19.

Anh ôm nàng vào lòng một ngày mưa. Anh chỉ cho nàng bức tranh trên tường có hình hai người dắt tay nhau đi trong mưa. Nàng cho là nó hơi dở hơi, anh cho là nó phiêu diêu. Anh nhìn nàng, ánh nhìn khao khát. Nàng chờ đợi như thể chuyện gì phải đến sẽ đến. Khi ấy nàng 19, và anh hơn nàng 19. Nhưng sự sợ hãi và ngại ngùng bởi xúc cảm của lần đầu tiên nàng muốn yêu, tự nguyện khiến cho ánh mắt nàng dù tha thiết nhưng giăng xé. Bản ngã của nàng đang bị đánh thức một cách kì lạ, nhưng nhạt nhòa trong mưa là tiếng khóc của mẹ, là nỗi buồn khắc sâu trên đôi mắt của bố, là hình ảnh nàng đang chạy theo anh trong mưa một ngày khác, ngày anh xa nàng. Nàng là cô gái tình lẻ, sinh ra trong một đình gia giáo. Anh vô tình chạm ánh mắt đó và...

buông tay.

Anh buông tay thật đấy! Với anh, không có tình yêu vĩnh cửu, chỉ có những giây phút vĩnh cửu của tình yêu. Ánh mắt vô thường của nàng khiến cho anh có cảm giác nàng chưa sẵn sàng cho những phút giây vĩnh cửu ấy. Nàng mỉm cười. Tuổi 19 của nàng vẹn nguyên. Nàng đã nghĩ như thế, đã hiểu như thế khi anh trả lại cho nàng thực tại. Anh thả nàng xuống bên lề đường, trên đúng con đường nàng phải tự đi.

Nàng đâu có ngờ, anh lại nghĩ, ánh mắt của ngày mưa hôm đó, là ánh mắt của một người đàn bà, người đàn bà của ông đạo diễn, của người đàn bà đang day dứt với mối tình ấy. Nàng đâu biết trong thăm sâu lòng anh đã nghĩ sự rứt rề của nàng chẳng khác nào sự không thể lãng quên. Và vì chưa thể quên nên anh để nàng tìm lại kí ức đó, một mình. Hóa ra cái nhìn của một người đàn ông từng trải trước một cô gái chưa một lần từng trải trong vòng tay mình cứ phải phức tạp vậy à? Lần đầu tiên nàng thấy không phải cứ đi qua nhiều mùa thu là người ta sẽ thấu hiểu mọi chuyện, không phải cứ khoác trên mình nhiều lớp bụi thời gian đã là nhìn rõ hơn ánh sáng. Nàng mỉm cười, và khi ấy là lúc nàng đã cất bước trên con đường của mình.

Không một lời nào thêm cho anh. Nàng chọn cách lặng im và quên lãng. Nhưng rõ ràng nàng không quên được. Nàng dõi theo anh tháng ngày, và cứ mỗi khi hạ cất bước, thu trở về, nàng lại nhớ nắng hong khô chiếc gối của nàng mỗi sớm mai. Nắng mùa ấy, như gã trai qua đường, ráo hoảnh và vô tình, thi thoảng cũng ban cho nàng chút hanh hao dịu ngọt. Nàng bình thản. Những con sóng trong lòng chẳng gợn một chút nào.

Và từ đó, sau những lững lơ bay bổng của mùa giao mùa đó, nàng đi đúng con đường của mình, chân chạm đất. Phải, nàng đi trên mặt đất, chỉ thi thoảng ngược mắt lên nhìn trời, nhìn những đám mây, những đám mây đẹp mà phù du. Giống như thi thoảng nàng vẫn gọi lại tên những cảm xúc của nàng khi nàng nghe những giai điệu của thời gian trong cái đĩa nhạc to gần bằng cái mâm và những cuốn sách dạy cộm trên cái giá sách thô ráp của ông cụ hàng xóm bằng viết ra những câu chuyện vu vơ, như mơ như tỉnh, cổ tích và tưởng tượng, thần thánh và đại khờ.

Thời gian kì diệu thật! Nàng đã để yên cho nó làm việc của mình: giúp nàng đi qua những ngày tháng, giờ mỉm cười khi nhớ lại, thấy ngọt dịu nơi khóe

mắt, làn môi. Giúp nàng chỉ nhớ và giữ lại những ngọt ngào, tinh khiết, và cháy bỏng của lần đầu tiên nàng yêu khi nàng 19 và anh hơn nàng 19.

Nàng mở cửa sổ, khung cửa đón được ánh sáng mặt trời từ trên cao, rất cao từ căn hộ tầng mười chín của tòa chung cư mới. Bình minh rạng rỡ ngày sang cùng nàng mỉm cười và cất tiếng đàn cho bản nhạc của chàng diễn viên nàng yêu ấy, trong bộ phim ấy. Bản nhạc, The First time, Lần đầu tiên! Và nàng vẫn đẹp lạ từ ngày ấy!